Густий затінює горіх
Сільської кузні дах.
Коваль — він дужий чоловік,
Весь кузнею пропах,
Залізні м'язи аж бринять
У жилавих руках.

Густий і чорний в нього чуб,
Засмага вогнева.
З тяжкої праці чесних рук
Його сім'я жива.
Він прямо дивиться, бо сам
Собі він голова.

Не затихає в нього міх
І горно виграє.
Весь день він молотом важким
Повільно й мірно б'є.
Так дзвонить паламар сільський,
Як вечір настає.

Спішить до школи дітвора
Поглянуть на вогонь...
На іскорки легкі, що мчать
Одна одній вдогонь,
...Хапати, як полову, їх
До трепетних долонь.

На свята в церкві він сидить
Серед малих синів,
І дослухається весь час
До пасторових слів,
І тішиться, почувши там
Своєї доньки спів,

І голос матері йому
Лунає в пісні тій,
Чия душа — в раю, а прах
Тут, у землі сирій.
І він підхоплює сльозу
В кулак могутній свій.

У праці, в радості, в журбі
Минає часу плив:
Уранці діло розпочав,
Надвечір завершив —
І поринув у сон, що так
Нелегко заслужив.

За славний приклад, за урок
Спасибі, друже мій!
Хай так кується й щастя нам
У кузні життьовій!
Нехай звідтіль береться й гарт
Всіх наших дум і дій!

Переклад В. Мисика